

Nous dubtes reobren, al cap de trenta anys, la mort de Pasolini

En unes inesperades declaracions, Pino Pelosi, únic condemnat en el seu dia per la mort de l'escriptor i cineasta, va negar que fos culpable de l'assassinat i va assegurar que es va inculpar perquè els vertaders assassins el van amenaçar.

La mort del cineasta i escriptor italià Pier Paolo Pasolini és encara avui dia un dels grans misteris d'Itàlia. Aquest intel·lectual, provocador, avantgardista i molt incòmode per al Govern d'aquell moment, va morir apallissat la matinada del 2 de novembre del 1975 en un descampat proper a la platja d'Óstia, a Roma, un lloc típic en aquella època per trobades fugaces amb prostitutes o companys ocasionals.

Però el que va passar realment aquella matinada no ho sap ningú, no se sabia llavors i no se sap encara en l'actualitat. En aquell moment la policia va creure la confessió d'un jove delinqüent, Pino Pelosi, de disset anys, que va assegurar que havia estat ell el culpable de l'assassinat després d'una encesa discussió amb el director de cinema. El relat dels fets de Pelosi començava aquella mateixa nit, hores abans, a l'estació Termini, al centre de Roma, on habitualment es reunien grups de joves disposats a oferir el seu cos al millor postor. Ell era un d'aquests i aquella nit el millor postor va ser un home d'uns cinquanta anys amb un flamant Alfa Romeo Giulia 2000GT que el va invitar a pujar al seu cotxe. Era Pier Paolo Pasolini. Junts van anar a menjar alguna cosa i es van dirigir cap als afores de Roma, allà on les parelles trobaven sempre la intimitat necessària.

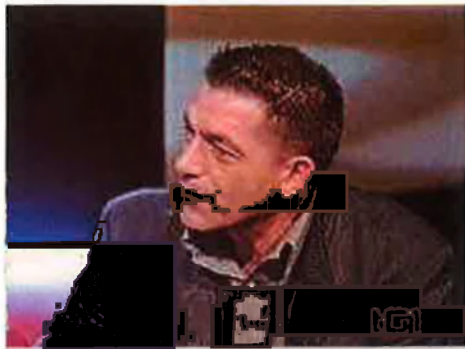
Segons aquesta versió, un cop van arribar al descampat, Pelosi es va negar

a tenir relacions sexuals amb l'escriptor i va ser quan llavors aquest va començar a insistir de manera cada cop més violenta. La conversa va anar pujant de to fins que finalment Pelosi va sortir del cotxe, espantat i intentant fugir. Segons la confessió del jove, el cineasta va sortir també del cotxe i el va començar a colpejar amb un bastó i va ser llavors quan Pelosi va perdre el control i amb un tros de fusta que havia trobat al terra el va colpejar brutalment, sense parar, fins que el va deixar estès a terra, moribund. Llavors va pujar al cotxe, va passar per sobre el cos de Pasolini i va fugir.

La policia no va tardar gaire a aturar aquest jove mal vestit i amb cara de pocs amics al voltant d'un cotxe de luxe, i l'endemà mateix Pelosi va confessar l'assassinat. Aquesta versió, però, presentava grans incongruències, que mai no van acabar de convèncer ni els amics de l'intel·lectual ni tampoc Nino Marazzita, l'advocat de l'escriptor que el 1976 ja va representar l'acusació particular durant el judici contra Pelosi.

Segons tots els que coneixien bé Pier Paolo Pasolini, la versió del jove de disset anys era completament incongruent, perquè el director de cinema no hagués agredit mai ningú físicament per no voler tenir relacions sexuals amb ell. D'altra banda, no només això; l'estat en què va quedar el cos del director de cinema feia impossible pensar que totes les ferides i contusions fossin

obra d'una sola persona. La policia, a més, va trobar a l'interior del vehicle un jersei —que no era ni de Pelosi ni de Pasolini—, la qual cosa, òbviament, feia pensar en la presència d'almenys una altra persona en el moment de l'assassinat.

Els investigadors, no obstant això, van preferir no remenar gaire el cas, tots els recursos presentats a la sentència van ser despatxats amb una sospitosa rapidesa per la justícia italiana, i finalment Pino Pelosi va passar set anys a la presó per l'assassinat. I és que Pier Paolo Pasolini semblava massa políticament incorrecte per posar-se a bussejar en la seva vida i en tots els fets que podrien haver portat a aquella mort tan violenta. La classe política de l'època, fins i tot, va respirar alleugerida, i Giulio Andreotti, que ja havia estat triat primer ministre, va comentar en conèixer la notícia de la mort que "s'ho havia buscat."

Ara, trenta anys després, el cas ha tornat a les primeres pàgines de tots els diaris italians i torna a ser actualitat, després que —de sorpresa— a principi de maig, Pino Pelosi aparegués en un programa de televisió de la RAI durant el qual va negar que fos culpable de l'assassinat i va assegurar que en el seu dia es va inculpar perquè els veritables assassins el van amenaçar.

"He viscut trenta anys en el terror —va confessar Pelosi a la televisió—, m'havien amenaçat a mi, a la meua mare i al meu pare, però ara que ells ja són morts ja no tinc por de res." La nova versió comença igual que l'altra, aquella mateixa nit a l'estació de Termini i continua igual, fins que els dos homes van arribar al descampat. "Havíem fet sexe oral —va dir Pelosi— i jo vaig baixar del cotxe per orinar." Llavors, de manera imprevista i enmig de la foscor, "van aparèixer tres homes, amb accent del sud, de Sicília o Calàbria. Un d'ells em va colpejar i em va amenaçar a mi i a la meua família si parlava, i llavors van treure del cotxe el senyor Pasolini i el van començar a apallissar amb una violència inaudita mentre l'insultaven i

l'anomenaven "porc comunista" i "cabró". El director de cinema va acabar estès a terra, moribund, i els tres agressors van desaparèixer en la foscor, mentre Pelosi, espantat i sense saber què fer, va pujar al cotxe i amb l'embranchida va trepitjar el cos de Pasolini.

Aquesta nova versió dóna molt més pes als rumors que en el seu dia van circular. Molts amics del director de cinema i alguns periodistes italians coneguts, com Oriana Fallaci, apuntaven cap a la possibilitat que els assassins fossin algun grup feixista organitzat, rabiosos amb les obres de Pasolini, amb la seva homosexualitat i indignats sobretot amb la seva última i provocadora pel·lícula, *Saló o els 120 dies de Sodoma*.

Segons el director de cinema Sergio Citti, amic íntim de Pasolini, aquest "va ser portat a la platja d'Ostia, enganyat, ja que li havien promès que allà trobaria algú que li donaria alguns dels

Sembla que va ser un acte pensat per una banda, amb connotacions polítiques d'extrema dreta i homòfobes

rotlles originals de *Saló* que havien estat robats. Segons Citti, l'escriptor va arribar fins a aquell descampat, tal com ho havien planejat els seus agressors, "que no volien que hi hagués testimonis de la seva

mort", per tant, res va ser casual aquella matinada del 2 de novembre.

Després d'aquestes noves declaracions de Pelosi, l'advocat Nino Marazzita ha sol·licitat la reobertura formal del cas, mentre que la fiscalia ja ha obert un expedient informatiu. Marazzita pretén demostrar la teoria que l'assassinat de Pasolini no va ser conseqüència d'un excés de violència d'un jove delinqüent, sinó que va ser un acte pensat per alguna banda, molt probablement amb connotacions polítiques d'extrema dreta i homòfobes, que no tolerava la ideologia de l'intel·lectual. L'advocat vol ara la reobertura del procés perquè Pelosi i Citti puguin tornar a declarar per fer sentir les seves versions i intentar aportar un raig de llum a un cas obscur i complicat que permeta entendre per què Pasolini va morir d'una forma tan cruel.

Thaïs Gutiérrez
Roma